

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o zeleni knjigi o spletnih igrah na srečo na notranjem trgu

(COM(2011) 128 konč.)

(2012/C 24/20)

Poročevalec: **g. MALLIA**

Evropska komisija je 24. marca 2011 sklenila, da v skladu s členom 304 Pogodbe o delovanju Evropske unije Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosi za mnenje o naslednjem dokumentu:

Zelena knjiga o spletnih igrah na srečo na notranjem trgu

COM(2011) 128 konč.

Strokovna skupina za enotni trg, proizvodnjo in potrošnjo, zadolžena za pripravo dela Odbora na tem področju, je mnenje sprejela 3. oktobra 2011.

Evropski ekonomsko-socialni odbor je mnenje sprejel na 475. plenarnem zasedanju 26. in 27. oktobra 2011 (seja z dne 26. oktobra) s 126 glasovi za, 4 glasovi proti in 4 vzdržanimi glasovi.

1. Sklepi in priporočila

1.1 Komisija se želi v okviru posvetovanja o zeleni knjigi bolje seznaniti s sektorjem spletnih iger na srečo, ki se hitro širi, je čezmejne narave, države članice pa na tem področju izvajajo različne nacionalne režime.

1.2 EESO ugotavlja, da so številni cilji skupni vsem državam članicam EU. To so: boj proti nezakonitim igram na srečo, varstvo potrošnikov, ohranjanje javnega reda in financiranje dejavnosti v javnem interesu („dobrih namenov“).

1.3 Varstvo potrošnikov je področje, na katerem lahko EU državljanom prinese dodano vrednost. EU bi morala oblikovati okvir EU v obliki zakonodaje EU o varstvu potrošnikov, ki bo zavezujoča za vse ponudnike z licenco v EU. Tako bi bili določeni minimalni (vendar ne nizki) standardi varstva potrošnikov. Vlade držav pa morajo še vedno imeti pravico do določitve višjih standardov varstva potrošnikov za svoje nacionalne trge, če to želijo; med cilji zakonodaje, ki jo pripravljajo države članice, morata biti predvsem preprečevanje in zdravljenje odvisnosti od iger na srečo.

1.4 Za boj proti goljufijam, kraji identitete, pranju denarja in drugim kaznivim dejanjem je potrebno tesnejše sodelovanje med državami članicami na ravni EU. EESO poziva k vzpostavitvi formalne strukture sodelovanja med pristojnimi organi držav članic na ravni EU. Vsaka država članica bi morala zlasti dati na voljo seznam ponudnikov storitev z licenco v tej državi, področje uporabe direktive o pranju denarja ⁽¹⁾ pa bi bilo treba razširiti, da bi poleg igralnic zajemala tudi druge spletne igre na srečo in tako nacionalnim oblastem dala večja pooblastila v boju proti kriminalnim dejavnostim.

1.5 Možnosti za igranje iger na srečo lahko privedejo do zasvojenosti z njimi. EESO Komisijo poziva, naj izvede študijo

v vsej EU, da se ugotovijo vse specifične značilnosti zasvojenosti na področju iger na srečo, nato pa uvedejo ustrezni ukrepi, tudi preventivni. Zato EESO priporoča, se del zbranih davkov nameni preprečevanju in zdravljenju odvisnosti od iger na srečo.

1.6 EESO poziva tudi k uvedbi strogih pravil v zvezi s prepovedjo oglaševanja iger na srečo, katerega ciljna skupina so mladoletne osebe ali v katerem nastopajo mladoletne osebe ali osebe, ki so videti mlajše od nacionalne starostne meje za igre na srečo, da se zagotovi učinkovita zaščita mladoletnih oseb in drugih ranljivih skupin.

1.7 Trenutno je za sektor značilno, da storitve iger na srečo nezakonito zagotavljajo tako ponudniki brez licence (v zeleni knjigi opredeljeni kot črni ali nezakoniti trg) kot tudi ponudniki storitev z licenco v eni državi članici, ki svoje storitve ponujajo potrošnikom v drugi državi članici brez ustreznega dovoljenja (v zeleni knjigi opredeljeni kot sivi trg). Za usklajen razvoj sektorja in povezavo ciljev javnega interesa z načeli notranjega trga je potrebna večja pravna varnost.

1.8 V državah članicah je veliko različnih vrst financiranja dejavnosti v javnem interesu. EESO se strinja z načelom, da se določen delež prihodkov ali davkov na igre na srečo neposredno nameni za športne dejavnosti na splošno ali druge dejavnosti v javnem interesu.

1.9 EESO se pridružuje sklepom o okviru za področje iger na srečo in stav v državah članicah Evropske unije, sprejetim na zasedanju Sveta za konkurenčnost 10. decembra 2010.

1.10 EESO Komisijo poziva, naj preuči vpliv čezmejne ponudbe na financiranje športnih dejavnosti in tudi, ali se tovrstno financiranje namenja za množični šport, ter predlaga konkretne ukrepe za zagotovitev tovrstnega financiranja športnih dejavnosti.

⁽¹⁾ Direktiva 2005/60/ES, UL L 309, 25.11.2005, str. 15.

1.11 Države članice uporabljajo preventivne in kazenske ukrepe proti nezakonitim spletnim igram na srečo. Povečanje ponudbe iger na srečo kaže, da tovrstni ukrepi niso dovolj učinkoviti. Zato EESO meni, da je treba zasnovati in uvesti sistem kršitev in sankcij, ki bo zagotavljal učinkovito izvajanje zakonodaje, in sicer s preprečevanjem teh dejavnosti, zaprtjem medijev, prek katerih se izvajajo storitve informacijske družbe, ki omogočajo nezakonite igre na srečo, ter po potrebi z zaplenbo in uničenjem vseh elementov, povezanih z opravljanjem teh dejavnosti.

1.12 Organi oblasti in socialni partnerji morajo zagotoviti jamstva in tako preprečiti, da bi spletne igre na srečo vplivale na zaposlovanje v sektorju iger na srečo v nevtralnem okolju.

2. Uvod

2.1 EESO pozdravlja zeleno knjigo o spletnih igrah na srečo, ki je dobra pobuda za stvaren in globok razmislek o prihodnosti tega sektorja v Evropi. Zato poziva EU, naj nujno pripravi poglobljeno študijo za oceno možnega vpliva na zaposlovanje v celotnem javnem in zasebnem igralniškem sektorju.

2.2 Posvetovanje o zeleni knjigi je Komisija začela, da bi izvedla obširen dialog o spletnih igrah na srečo in se tako bolje seznanila s specifičnimi vprašanji, ki izhajajo iz razvoja tako zakonitega kot nezakonitega (črni in sivi trg) zagotavljanja spletnih iger na srečo, namenjenih potrošnikom, ki bivajo v državah članicah EU. Pogosto zagotavljanje teh storitev – že zaradi njihove narave – ni pod nadzorom nacionalnih vlad, katerih državljanom so te igre ponujene.

2.3 Zelena knjiga je pripravljena tudi kot odziv na Resolucijo Evropskega parlamenta o neoporečnosti spletnih iger na srečo ⁽²⁾ z dne 10. marca 2009, k njeni pripravi pa je pozval tudi Svet v svojih Sklepih o okviru za področje iger na srečo in stav v državah članicah Evropske unije ⁽³⁾ z dne 10. decembra 2010.

2.4 Zakonodaja o igrah na srečo je v EU raznolika in se trenutno v številnih državah članicah EU pregleduje, da bi se upoštevala rast spletnega segmenta tega čezmejnega trga.

2.5 Glavni namen Komisije je v okviru tega posvetovanja pridobiti vpogled v obstoječe razmere v EU v sektorju spletnih iger na srečo na podlagi dejstev. Med posvetovanjem naj bi dobili jasno sliko družbenih izzivov in izzivov javnega reda, ki nastajajo pri spletni ponudbi iger na srečo v EU, pa tudi zakonodajnih in tehničnih izzivov.

2.6 EESO poziva institucije EU, zlasti Komisijo, naj nemudoma obravnavajo ključne izzive, povezane z izkrivljanjem

konkurence zaradi nepooblaščenih podjetij, ki nimajo sedeža v državi prebivališča potrošnikov, ki jim zagotavljajo storitve spletnih iger na srečo. V državi, kjer imajo svoj sedež, ta podjetja izkoriščajo nizko obdavčitev in nizke socialne prispevke.

EESO Komisijo in države članice tudi poziva, naj se odločno borijo proti nezakonitim ponudnikom storitev (črni trg), ki so najpogostejši vir prevar, pranja denarja in drugih kriminalnih dejanj.

3. Cilji javnega interesa

3.1 EESO meni, da je bistvenega pomena zagotoviti zaščito ciljev javnega interesa, navedenih v zeleni knjigi, zlasti zaščito potrošnikov pred goljufijami, čezmernim igranjem na srečo in zasvojenostjo z igrami na srečo ter težavami, ki jih slednja povzročata tako glede zdravja kot prezadolženosti. Za opravljanje dejavnosti iger na srečo je treba imeti dovoljenje države članice, da bi zagotovili javni red, se borili proti prevaram, preprečevali zasvojenost ter zaščitili pravice mladoletnih in igralcev iger na srečo.

3.2 V zvezi s tem EESO ugotavlja, da imajo vse države članice EU več skupnih ciljev, in sicer: boj proti nezakonitim igram na srečo, varstvo potrošnikov (igralcev na srečo, mladoletnikov in ranljivih oseb, boj proti zasvojenosti), ohranjanje javnega reda (preprečevanje goljufij, pranja denarja in drugih kaznivih dejanj), financiranje dejavnosti v javnem interesu („dobri nameni“) in zaščita delavcev v spletnem igralništvu ter igralništvu nasploh v vseh sedanjih oblikah.

3.3 Glede na posebno naravo spletnih iger na srečo s socialnega vidika, vidika javnega miru in vidika zdravstvenega varstva EESO v skladu s sodno prakso Sodišča poudarja, da brez uskladitve na ravni Skupnosti države „prosto odločajo“ ⁽⁴⁾ o ureditvi in nadzoru svojih trgov iger na srečo v skladu s svojimi navadami in kulturo. Vendar pa morajo omejevalni ukrepi, ki jih države uvedejo, izpolnjevati pogoje iz sodne prakse Sodišča glede sorazmernosti. ⁽⁵⁾

3.4 Kljub temu pa nekaterih ciljev države članice ne morejo v zadostni meri uresničiti same in bi ukrepi na ravni EU prinesli dodano vrednost.

3.5 EESO priporoča, naj se spodbuja izmenjava najboljših praks med državami članicami, saj so ti cilji enaki za vse države. V tem okviru EESO opaža, da javni in komercialni ponudniki storitev iger na srečo sprejemajo številne samoregulativne pobude. Vendar poudarja, da samoregulacija v panogi lahko

⁽²⁾ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+REPORT+A6-2009-0064+0+DOC+XML+V0//SL>.

⁽³⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/intm/118398.pdf.

⁽⁴⁾ C-212/08, predhodna odločba v zadevi *Zeturf*, sodba z dne 30. junija 2011, točka 39.

⁽⁵⁾ Zadevi *Placanica* in drugi, točka 48, in *Liga Portuguesa* in drugi, točka 59.

zgolj dopolnjuje zakonodajo, ne more pa je nadomestiti. Glede na to EESO meni, da bi morale institucije EU ob polnem spoštovanju načela subsidiarnosti svoja prizadevanja usmeriti tudi v zagotovitev evropske razsežnosti teh skupnih ciljev.

3.6 Varstvo potrošnikov je področje, na katerem lahko EU državljanom dejansko prinese dodano vrednost. EESO meni, da bi morale institucije EU prvi okvir EU oblikovati kot zakonodajo EU o varstvu potrošnikov, ki bo zavezujoča za ponudnike z licenco v EU. Tako bi uvedli minimalne (vendar ne nizke) standarde varstva potrošnikov. Ta minimalna raven zaščite bi morala zajemati potrebo po preprečevanju čezmernega igranja na srečo, določitev starostnih omejitev za dostop do vseh iger na srečo, prepoved uporabe kredita ter prepoved vsakršnega oglaševanja, katerega ciljna skupina so mladoletne osebe ali v katerem nastopajo mladoletne osebe ali osebe, ki so videti mlajše od starostne meje. Vlade držav pa bi imele še vedno pravico, da za svoje nacionalne trge na tem področju določijo višje standarde, če to želijo.

3.6.1 Potrošniki na trgu EU bi morali imeti možnost razlikovati med nezakonitimi spletnimi stranmi in stranmi, ki imajo dovoljenje države članice EU. Zato EESO priporoča, naj države članice EU od vseh ponudnikov z licenco njihove države zahtevajo, da na vidnem in stalnem mestu na svoji glavni spletni strani objavijo interaktivno oznako kot dokazilo o licenci. Oznako morajo uporabljati vse države članice, oblikovana pa bi morala biti tako, da bi vsebovala skupne značilnosti, zaradi katerih bi bila lahko prepoznavna v vseh državah članicah EU, hkrati pa bi bila jasno razvidna država, ki je podelila licenco. Za uvedbo tega ukrepa bi morala biti odgovorna Evropska komisija.

3.7 EESO predlaga ustanovitev neodvisnega organa v vseh državah članicah, ki bo pristojen za spremljanje in zagotavljanje učinkovitega izvajanja zakonodaje o varstvu potrošnikov, omenjene v točki 3.6. Uvedbo zakonodaje EU o varstvu potrošnikov mora spremljati informacijska kampanja, ki jo je treba izvesti v vseh državah članicah. Vse države članice bi morale od ponudnikov iger na srečo zahtevati, da na vidnem mestu objavijo številko licence, ki jim je bila podeljena na državni ravni, da jih bo mogoče identificirati ter da bo pritožbe potrošnikov mogoče reševati v skladu z nacionalno zakonodajo o varstvu potrošnikov in sodno prakso države, v kateri ima potrošnik svoje stalno prebivališče.

3.8 Politika odgovornih iger na srečo pomeni, da je treba igre na srečo obravnavati v okviru celostne politike družbene odgovornosti podjetij, ki igre na srečo obravnava kot kompleksno dejavnost in združuje preventivne ukrepe, ozaveščanje, posredovanje in nadzor ter odpravljanje negativnih posledic, kar pomeni:

- nameniti ustrezno pozornost rizičnim skupinam;
- državljanom ponuditi potrebne informacije, da bodo v zvezi z igranjem na srečo sprejemali zavestne odločitve, pri čemer je treba spodbujati zmerno, nekompulzivno in odgovorno igranje;

- poudariti, da so igre na srečo prepovedane – odvisno od vrste in načina igranja posamezne igre na srečo – za mladoletnike ali osebe, ki bi se izrecno izrekle proti sodelovanju.

3.9 EESO ugotavlja, da so zanesljive podatke o zasvojenosti z igranjem na srečo sicer zbrale številne države članice, vendar ne vse. Izvedene so bile številne nacionalne empirične študije in podane različne, včasih nasprotujoče si ugotovitve. Jasno pa je, da priložnosti za igranje iger na srečo lahko privedejo do zasvojenosti z njimi, ki lahko nato povzročijo družbene probleme. Ta vidik je treba vedno upoštevati pri oblikovanju politike varstva potrošnikov v tej panogi.

3.10 Upoštevati je treba tudi druge vidike, na primer nove priložnosti za igre na srečo, ki jih daje spletno okolje, saj nove tehnologije igranje na srečo v večji meri omogočajo tudi ljudem, ki več časa preživijo doma, kot so upokojenci, gospodinjice in brezposelni. Treba je zagotoviti, da se dostop do interaktivnih spletnih iger na srečo onemogoči mladoletnim in osebam, ki se jim ne priznava sposobnost za igre na srečo, ter osebam, ki jim je to prepovedano s sodno odločbo ali pa so se za to odločile same.

3.11 EESO poziva, naj se izvede obsežna študija v vsej EU, da se ugotovijo vse specifične značilnosti zasvojenosti na področju spletnih in tradicionalnih iger na srečo in bo tako lahko zakonodajalec EU sprejel učinkovite in usmerjene ukrepe za boj proti temu problemu in njegovo preprečevanje.

3.12 EESO meni, da bi lahko učinkovito omejili dejavnosti pranja denarja, če bi države članice na ravni EU sodelovale v boju proti razširjenim nezakonitim spletnim igranjem na srečo v EU. EESO zato poziva države članice EU, naj uvedejo učinkovite mehanizme za doseganje teh ciljev, ki bodo brez dvoma pozitivno vplivali tudi v smislu povečanja davčnih prihodkov.

3.13 Poleg tega je EESO trdno prepričan, da je treba področje uporabe direktive o pranju denarja razširiti, da bi poleg igralnic zajemala tudi druge spletne igre na srečo in tako nacionalnim oblastem dala večja pooblastila v boju proti kaznivim dejavnostim.

3.14 Glede vnaprej dogovorjenih izidov tekem je po mnenju EESO treba na vsak način ohraniti integriteto v športu. EESO priznava prispevek javnih in nekaterih zasebnih ponudnikov storitev na področju stav k integriteti športnih stav, izobraževalnim programom za atlete in uradnike na področju športa ter k mehanizmu zgodnjega odkrivanja in opozarjanja v primeru sumljivega ravnanja pri stavah, pa tudi njihovo različno kakovost in obseg. EESO meni, da je potreben okvir za usklajevanje prizadevanj vseh udeleženih zainteresiranih strani, da bi to vprašanje obravnavali celostno in se izognili podvajanju sredstev. Predvsem je treba vzpostaviti sistem, ki ne bo omejen zgolj na odkrivanje, ampak bo vključeval tudi preventivne, izobraževalne in izvršilne ukrepe.

3.15 Zelena knjiga obravnava tudi financiranje dobrotelčnih dejavnosti in dejavnosti v javnem interesu ter dogodkov, ki podpirajo spletne športne stave. EESO se zavzema za sistem, v katerem bi tovrstnim dejavnostim in dogodkom namenili del dohodka od iger na srečo, in poziva Komisijo, naj predlaga konkretne ukrepe za ohranitev teh nacionalnih mehanizmov financiranja, kot so priznani v sklepilih o okviru za področje iger na srečo in stav v državah članicah EU, sprejetih na zasedanju Sveta za konkurenčnost 10. decembra 2010. Poleg tega si je po njegovem mnenju treba prizadevati, da se tovrstne „dejavnosti“ ne bi izrabljale za to, da se igram na srečo odzame negativna konotacija, ki jo imajo v družbi, in za spodbujanje nadaljnega igranja na srečo s predpostavko, da je to dejavnost z dobrim namenom. EESO v zvezi s tem poziva države članice, naj del zbranih davkov namenijo financiranju preprečevanja in zdravljenja odvisnosti od iger na srečo ter stalnemu poklicnemu usposabljanju delavcev v sektorju.

4. Ustanavljanje in izdaja licenc

4.1 Trenutno je sektor spletnih iger na srečo razdrobljen, saj države članice EU uporabljajo različne nacionalne ureditve.

4.2 Ena od glavnih težav, s katero se sooča sektor, je to, da lahko ponudniki z licenco v eni ali več državah članicah svoje storitve ponujajo potrošnikom v drugi državi članici, ne da bi pridobili dovoljenje te države članice, kjer je to potrebno. Ta ponudba je opredeljena kot „nedovoljena“. ⁽⁶⁾

4.3 Po drugi strani pa je Komisija od aprila 2006 do februarja 2008 poslala 12 uradnih opominov 10 državam članicam, za 7 od njih pa izdala obrazloženo mnenje. 5. maja 2010 je Komisija zaključila postopek zoper Italijo, 24. novembra 2010 pa postopek za ugotavljanje kršitev proti Franciji. Ker so bile na Komisijo vložene številne pritožbe zaradi domnevnih kršitev Pogodbe, je začela postopke za ugotavljanje kršitev proti čezmejnimi omejitvam za storitve iger na srečo, da bi preverila sorazmernost teh omejitev. EESO poziva Komisijo, naj se jasno odloči, kako bo postopala v teh nerešenih zadevah.

4.4 Doslej se je na podlagi sodne prakse oblikovala vrsta načel glede narave in pravnega statusa spletnih iger na srečo. Storitve iger na srečo spadajo pod člen 56 PDEU in zato zanje veljajo predpisi o svobodi opravljanja storitev.

4.5 Za igre na srečo ne veljajo enotni predpisi po vsej Uniji, zato države članice „prosto odločajo“ ⁽⁷⁾ o ureditvi teh storitev, tj. omejitvi števila ponudnikov, vrsti ponujenih iger in obsegu iger.

4.6 V skladu z uveljavljeno sodno prakso Sodišča lahko ponudniki, ki imajo dovoljenje v eni državi članici, opravljajo svoje storitve v drugih državah članicah, razen če te določijo omejitve, utemeljene s prepričljivimi razlogi javnega interesa, kot so varstvo potrošnikov ali splošna potreba za ohranitev javnega reda.

4.7 Te omejitve je treba uporabljati sorazmerno, ne smejo biti diskriminatorne in biti morajo del politike, ki se izvaja dosledno in sistematično.

4.8 EESO ugotavlja, da se načelo vzajemnega priznavanja ne uporablja v sektorju iger na srečo in da lahko država članica oceni, da zgolj dejstvo, da ponudnik igre zakonito ponuja v drugi državi članici, še ni zadostno zagotovilo, da bodo potrošniki na ozemlju te države zavarovani pred nevarnostjo goljufij in kazenskih dejavnosti, razlog za to pa so težave, na katere lahko v tem okviru naletijo oblasti države članice sedeža pri ugotavljanju in ocenjevanju strokovne kakovosti in neoporečnosti ponudnikov.

4.9 Glede na točko 4.8 je še vedno jasno, da je v tem sektorju potrebna večja pravna varnost, da se bo razvijal skladno ob upoštevanju ciljev javnega miru in načel notranjega trga. Posvetovanje, ki se je začelo z zeleno knjigo, bi moralo dati pomembne spodbude v tej smeri.

4.10 EESO meni tudi, da je treba strogo regulirati oglaševanje iger na srečo in tako zagotoviti zaščito ranljivih skupin, kot so mladoletne osebe. Še posebej pomembno je opredeliti omejitve oglaševanja, zlasti da se prepreči dostop do iger mladoletnim in osebam, ki se jim ne priznava sposobnost za igre na srečo, onemogoči uporaba slik, sporočil ali predmetov, s katerimi bi lahko neposredno ali posredno prizadeli človekovo dostojanstvo ali kršili temeljne pravice in svoboščine, ter prepreči kakršna koli oblika rasne ali spolne diskriminacije in spodbujanje k nasilju ali kaznivim dejanjem.

5. Šport

5.1 Komisija se želi osredotočiti na dve vprašanji, povezani s športom: (1) ali lahko športni dogodki, na podlagi katerih se izvajajo dejavnosti iger na srečo, prejmejo primeren dobiček od povezanih dejavnosti iger na srečo, ter (2) ali obstaja tveganje t. i. „neupravičenega okoriščenja“.

5.2 EESO ugotavlja, da je v državah članicah veliko različnih vrst financiranja dejavnosti v javnem interesu. V nekaterih državah članicah nacionalna zakonodaja določa, da morajo, na primer, nacionalne loterije določen del svojega prihodka neposredno nameniti za športne dejavnosti in/ali druge dejavnosti v javnem interesu. V drugih državah članicah pa finančno ministrstvo delež davčnih prihodkov od iger na srečo nameni za razne dejavnosti v javnem interesu po svoji izbiri.

5.3 EESO se strinja z načelom, da se določen delež prihodkov ali davkov na igre na srečo neposredno nameni za športne dejavnosti ali druge dejavnosti v javnem interesu.

⁽⁶⁾ Zelena knjiga SEC(2011) 321 konč., str. 6.

⁽⁷⁾ C-212/08, predhodna odločba v zadevi *Zeturf*, sodba z dne 30. junija 2011, točka 39.

5.4 EESO ugotavlja, da državne/nacionalne loterije in druge zakonite dejavnosti iger na srečo pomembno prispevajo k financiranju športnih dejavnosti, zlasti množičnih športov. Ugotavlja tudi, da lahko čezmejne spletne igre na srečo in spletne stave, ki jih zagotavljajo ponudniki s sedežem v določeni sodni pristojnosti, negativno vplivajo na financiranje športnih dejavnosti in drugih ciljev javnega interesa v drugih sodnih pristojnostih, kjer ponujajo storitve.

5.5 V skladu s tem EESO Komisijo poziva, naj preuči vpliv čezmejne ponudbe na tako financiranje in tudi, ali se tovrstno financiranje namenja za množične športe, ter predlaga konkretne ukrepe za zagotovitev tovrstnega financiranja športnih dejavnosti.

5.6 EESO izraža pomisleke glede možne uvedbe „pravice v zvezi s športnimi dogodki“ ali pravice do primernega dobička. Meni, da je potrebno dodatno pojasnilo, da bi bilo jasno, kaj naj bi pomenila pravica do primernega dobička in ali bo to na ravni EU privedlo do oblikovanja nove intelektualne pravice za športne dejavnosti.

5.7 EESO zato Komisijo poziva, naj pojasni naravo, obseg in učinek pravice do primernega dobička, pa tudi pravno podlago, ki se bo zanj uporabljala.

5.8 Vprašanje „neupravičenega okoriščanja“ je davčne narave, zato mora to po mnenju EESO ostati v pristojnosti držav članic. Vendar pa EESO meni, da morajo države članice razpravljati in se dogovoriti o poštenem pristopu za zagotavljanje dobička za vse vpletene strani. Obravnava te teme na ravni EU je težavna, vendar pa bo v določenem trenutku poglobljena razprava res nujna, da bi preprečili večje težave v tem sektorju.

5.9 EESO poziva Komisijo, naj pojasni, ali dejansko obstaja povezava vprašanj v zvezi s športom, izpostavljenih v zeleni knjigi, in integriteto v športu, ali pa sta to dve ločeni vprašanji, ki ju je treba obravnavati posamično. Komisija bi lahko pojasnila tudi, ali je po njenem mnenju pravica do primernega dobička ali pravica v zvezi s športnimi dogodki dejansko učinkovito sredstvo za zagotovitev integritete v športu.

6. Izvrševanje

6.1 Nujno je treba obravnavati tudi pomembno vprašanje nezakonitih iger na srečo v vsej EU⁽⁸⁾, ki se ponujajo na škodo varstva potrošnikov, javnega miru ter financiranja ciljev javnega interesa.

6.2 Za zaščito potrošnikov v EU pred nezakonitimi ponudniki je sodelovanje med državami članicami bistvenega pomena. Glede tega EESO meni, da bi formalna struktura sodelovanja med regulatorji na ravni EU sodelovanje olajšala.⁽⁹⁾ Vsaka država članica bi morala zlasti dati na voljo seznam ponudnikov storitev z licenco v tej državi. Vsi ti sezname bi morali biti na voljo Komisiji, državam članicam, nacionalnim regulatorjem in potrošnikom. Sodelovanje med državami članicami bi lahko zajemalo tudi izmenjavo najboljših praks.

6.3 EESO ugotavlja tudi, da za ta sektor ni na voljo dovolj podatkov. Zato ni mogoče izvesti ustrezne analize panoge in njene specifične dinamike. Glede na to EESO predlaga, naj se na ravni EU določijo skupne zahteve za zbiranje podatkov, ki jih morajo vsi regulatorji upoštevati in od vseh imetnikov licenc zahtevati, da predložijo potrebne podatke. Te podatke bi nato lahko združili na ravni EU. Dobrodošli bi bili tudi podatki o prizadevanjih za odstranitev nezakonitih spletnih strani, da bi ugotovili, kako uspešna so prizadevanja držav v boju proti črnemu trgu.

6.4 Za boj proti nezakonitim ponudnikom so potrebni učinkoviti izvršilni ukrepi. Po mnenju EESO je to področje šibka točka, ki od držav članic zahteva več ukrepanja, da bi nezakonitim ponudnikom storitev iger na srečo preprečili ponujanje njihovih storitev na spletu, kar bi lahko vključevalo tudi uvedbo sistema kazni za kršitve. Zato Komisijo poziva, naj preuči možnost, da bi predlagala pravno zavezujoči instrument, na podlagi katerega bi morale banke, izdajatelji kreditnih kartic in drugi udeleženci v plačilnem sistemu v EU blokirati transakcije med nezakonitimi ponudniki iger na srečo in svojimi strankami, pri tem pa ne ovirati zakonitih transakcij. Ta instrument bi lahko zajemal tudi blokiranje dejavnosti, ukinjanje medijev, prek katerih se nudijo storitve informacijske družbe, ki omogočajo izvajanje nezakonitih iger na srečo, ter po potrebi zaseg in uničenje vseh elementov, povezanih z izvajanjem tovrstnih dejavnosti.

V Bruslju, 26. oktobra 2011

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Staffan NILSSON

⁽⁸⁾ Glej zadnji odstavek na strani 3 zelene knjige.

⁽⁹⁾ Nekatere države članice prostovoljno sodelujejo v Evropskem forumu regulatorjev igralništva, t. i. GREF (<http://www.gref.net/>).

PRILOGA

k mnenju Evropskega ekonomsko-socialnega odbora

Naslednji odstavek mnenja strokovne skupine je bil zavrnjen zaradi amandmajev, ki jih je sprejela plenarna skupščina, vendar je prejel vsaj četrtino glasov (člen 54(4) poslovnika):

Točka 4.11

EESO poziva Komisijo, naj izvede oceno zahtev in pogojev, ki trenutno veljajo za nacionalne licence in nadzor, ki se izvaja v posameznih državah članicah, da bi oblikovali skupen okvir pogojev, ki jih ne bi bilo treba vsakokrat znova določati, ko ponudnik z licenco iz ene države EU zaprosi za licenco v drugi državi, hkrati pa zagotovili zaščito ciljev javnega interesa, kot je opredeljeno v točki 2 zgoraj.

Rezultat glasovanja

| | |
|-----------|----|
| Za: | 73 |
| Proti: | 46 |
| Vzdržani: | 18 |
